

k. — Solti
Leveleite-
mind azok-
hetenként.
ép, hanem
betűt nem
tök módjá-
ne hozzám.
re szaporo-
öltöztetik
— Hedry
yi Évike,
vel és Misi-
— Hedry
yi Edith
a Tauffer
obbat sem
olgáljon a
s gyermek-
y az első.
értelmesen
áthatod a
ben, mely
önnyelára
bár mely
és Mimi.
nnak jele.
ti a ezime
r a pósta
si Emilia
a: Bpest,
Nagyapa
ein Edith.
ló, eltorzi-
nos szikra
alkalmilag
módot is,
levélről a

Guttentag
met a ne-
ési helyére

s szín-nyo-
ötési tábla
olyamából
athenaeum
iek-tere 3.

naeum-épület.
ten.

ZENE. (Lásd a 399. lapon.)

XLVII. kötet, 25. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. december 16-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a
„K I S L A P“

1895-dik évi folyamára.

A „KIS LAP“ 48-dik kötetére.

FOLYÓ évnék s vele a „Kis Lap“ most folyó 47-dik kötetének is vége közeledvén, kérjük t. előfizetőinket és a magyar ifjúsági irodalom minden barátját, hogy a „Kis Lap“-nak az új évvel következő újabb, immár **negyvennyolczadik** kötetét is tömeges pártolásban részesíteni sziveskedjenek.

Jogosult bizalommal s talán némi önérzettel is intézheti *Forgó bácsi* e kérést a magyar közönséghez. Egy év hián negyedszázada annak, hogy a „Kis Lap“ mint uttörő vállalat megkezdte pályafutását; a szerkesztőség kitartó munkássága, a kiadók áldozatkészsége által sikerült elérni a kitűzött célt: a magyar ifjúságnak oly gyermeklapot nyújtani, mely mind tartalma, mind külső kiállítása tekintetében teljesen a kor színvonalán álljon s a neveléstani elvek szoros megtartása mellett szórakoztató, kedély- és szívemesítő, ismeretterjesztő legyen, kis olvasóiba észrevétlenül, mulattatva csepegtesse a legnemesebb emberi és honfiumi, honleányi érzelmeket.

Az új évvel kezdődő új, 48-dik kötetet a szerkesztőség és a kiadó-tulajdonos társaság vállvetett iparkodással úgy készítették elő, hogy méltón sorakozzék a „Kis Lap“ eddigi, már egész könyvtárt alkotó negyvenhét kötetéhez, mind tartalmának értéke, mind kiállítása és rajzai művészi bece tekintetében. Mindjárt az első számban hosszabb elbeszélés indul meg

„Fruzeinka titka“

ezímmel: minden szám közöl kisebb beszélyeket, meséket s a közlésre várakozók sorában vannak: „*A makranczos királykisasszony*“, „*Toncsi szökeése*“ stb. Koronkint közöl a „Kis Lap“ előadásra alkalmas kis **szindarabokat** is és minden számban különféle kisebb czikkeket, elszavalásra alkalmas **költeményeket**, mindannyit **művészi rajzok** kíséretében. Minden szám közöl továbbá elmeélesítő **feladványokat**, melyeknek megfejtői közt hetenként egy-egy értékes **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra. Nyitva áll folyvást a „**Jó szív**“ rovata, melynek útján a módosabb kis olvasók adakozása már sok könyvet szárított fel.

„**Forgó bácsi postája**“ ezentul is állandóan fenn fogja tartani a szoros összekötötést Forgó bácsi és kis hivei közt. készséggel adván választ, felvilágosítást minden kérdésre.

Az új kötetben új sorozatot kezdünk az oly nagy tetszést nyert **büvészeti mutatóanyagokból** és minden két hétben **színes műmelléklet** fogja ezentul is a „*Kis Lap*“-ot gazdagítani.

Az év folyamán Forgó bácsi ismét rendez **nagy pályázatot** kis olvasói számára, kiknek így alkalmuk nyílik, hogy dolgozataikkal nemes versenyre kelve, képességeikről, haladottságukról bizonyosságot tegyenek. A pályázat nyertesit **három kiváló értékű jutalom** várja.

Az év végén egy **új fajta jutalom-kisorsolás** lesz, mely bizonytalannal meg fogja nyerni a kis olvasók tetszését. A **rejtvények megfejtői** számára rendezett heti jutalom-sorsoláshoz a szerencse sokszor olyannak kedvez, aki csak kivételesen küld be megfejtést, míg aki buzgólkodik, azt elkerüli a szerencse. Ezen persze nem lehet segíteni. De a buzgó megfejtők számára ezentul külön jutalom-kisorsolás lesz az év végén, **három értékes jutalommal**, olyképp, hogy e három jutalom azok közt fog kisorsolhatni, **akik az év folyamán a legtöbb helyes megfejtést küldték be**. Ugy hiszem, ezzel sok kis olvasóm óhajtatásának tesztek eleget.

Rendkívüli kedvezménykép az új kötet első számához külön újévi meglepetés lesz mellékelve minden előfizető számára.

A „*Kis Lap*“ minden régi kis hive, hiszem, rajta lesz, hogy maga mellé új hivatkozott toborozva, az új évben is ott legyen a „*Kis Lap*“ táborában. Régi és új kis híveknek egyformán szívesen tárja karjait

Forgó bácsi.

Kérjük a „*KIS LAP*“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése főmunkadást ne szenvedjen.

A „*KIS LAP*“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt.

Az előfizetések, melyek legegyszerűbben postai utalványon küldhetők be, a „*KIS LAP*“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „*KIS LAP*“ kiadó-hivatala.

PAVA HERCZEG UTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

KITÜZÖTT időben benyitott az öreg kertész azzal, hogy már indulni kell. Ákos hősiesen átessett sirás nélkül a bucsuzáson is és megindult az öreggel, ki az uti táskát vitte; a néni és a bácsi pedig kikisérték Ákost az udvarra.

És minden szépen véghez ment volna egészen úgy, amint Elek bácsi elrendelte, ha közbe nem jön — Páva herczeg.

Bözsike, amint reggel fölébredt, éppen tünődni kezdett, vajjon Ákos haza került-e? Nem feküdt ott az ágyában, de az már máskor is megtörtént, hogy Ákos korán fölkel és kiment, míg Bözsikének meg kellett várnia, hogy a néni vagy a szobaleány bejöjjenek és felöltöztessék. Most is erre várt, mikor egyszerre csak örvendezve figyelni kezdett, majd meg kiugrott ágyából és az ablakhoz sietett, hogy kinézzen a kertbe, mert onnan sajátságosan éles, kellemetlen, de neki mégis nagyon kedves hangokat hallott.

S amint kinézett, tapsolva kiáltá:

— Csakugyan! Itt van megint Páva herczeg, az én gyönyörű Páva herczegem!

Most már nem várt segítséget, hanem gyorsan felöltözött, úgy ahogy, és rohant ki. S amint kiért az udvarra, ott látta Ákost.

— Ákos, Ákos! Visszajött a Páva herczeg! Ott van a kertben, menjünk oda gyorsan!

Ákos zavarodottan állt meg. Nem is tudta, mit tegyen, megmondja-e, hogy komolyabb utra van idülőban, nem ér

többé rá, hogy a Páva herczeg meséjével foglalkozzék. Bözsike csodálkozva nézett rá.

— Jőjj hát! Mit állsz ott olyan furcsán? És ni... hová indultál? Hiszen az a te utitáskád...

Elek bácsi, aki ott állt közel, látta, hogy most már közbe kell szólania.

— Ákos visszatér Budapestre, az intézetbe. Ha már itt vagy, hát bucsuzatok el, de szaporán, mert Ákosnak sietnie kell a vasuti állomáshoz.

De biz ebben a bácsi Bözsike nélkül csinálta a számadást. Alighogy a kicsike meghallotta, miről van szó, odarohant Ákoshoz, átkarolta és szenvedélyesen kiáltá:

— Az nem lehet... nem, nem!

És hiába lépett közbe a néni, hiába a bácsi, nem birták a kicsikét elszakítani Ákostól. Szívszaggatólag zokogott s végül bizony Ákos is sirásra fakadt. S amint az egymást szerető két testvér összeölelkezve ott sirdogált, utoljára a jó néni is könnyezni kezdett és oda fordult Elek bácsihoz:

— Édes öregem, nem jól van ez így. Mind a ketten szenvedni fognak, a kicsike talán még inkább. Nem lesz boldog itt nálunk. Kegyelmezz meg Ákosnak!

Mit tehetett Elek bácsi? Egy kis ideig a vállát vonogatta, aztán így szólt:

— Jól van no... üsse kő... Hát felejtjük el az egészséget. Maradsz. De azt kikötöm, te szerencsétlen régiségbúvár, hogy ezentul itthon vacsorálj és ne próbálj többé szalmás pajtában krumplit sütni. Ez nagyon drága vacsora, nem győzném, ha sokszor kellene megfizetni.

Ákos hálásan köszönte meg a kegyelmet s fölvidultan tértek vissza a házba. Bözsike

(Folytatása a 390. lapon.)

5. SZÁM.

meséjé-
ozva né-

furcsán?
az a te

tta, hogy

az inté-
csuzzatok
etnie kell

te nélkül
a kicsike
darohant
en kiáltá:

hiába a
lszakítani
s végül
S amint
ölelkeze
ni is kö-
bácsihoz:
ez így.
a kicsike
oldog itt
k!

kis ideig
ólt:

felejtsük
kikötöm,
gy ezentul
bbé szal-
iz nagyon
a sokszor

kegyelmet
. Bözsike

ÜL A BÖSKE SZAMÁRON. (Lásd a 394. lapon.)

(Folytatás a 388. laphoz.)

szinte el is felejtette, miért indult ki, de öltözködése közben ismét eszébe jutott és elmondta Ákosnak.

— Milyen szerencse, hogy megjelent Páva herczeg! Ő bizonyosan tudta, mi készül, azért jött. Megkeressük, ugy-e és megköszönjük neki?

Ákos nem akarta rontani a kicsikének a kedvét. Hiszen csakugyan neki és a pávának köszönheti, hogy megmenekült a büntetéstől. Vidáman mondá tehát:

— Jól van, keressük meg, mondjunk neki köszönetet.

De mikor a kertbe értek, a páva már újra eltűnt.

Ha megkegyelmezett is a bácsi és valóban sem ő, sem a néni nem éreztettek Ákossal semmi haragot, mégis nagyon röstelte, bánta a történetek, Bözsike pedig azon busult, hogy elszalasztotta Páva herczegét. Így hát csak a házban és a kertben játszadoztak.

Másnapra azonban már jócskán vissza tért Ákosnak a jó kedve, kivált miután a bácsi így szólt:

— Ha már itt maradtál, ne vágj ilyen savanyu képet. Mondtam, hogy elfelejtjük az egészszet. Most már tehát játszogassatok szépen Bözsikével, csak bajba többé ne keveredjete.

Eloszlott tehát a boru és Ákos vidáman kísértelt Bözsikével, aki minden áron szét akart nézni a mezőn, valjon Páva herczeg nem bolyong-e még itt közel. Ákos azonban nem a mesebeli Páva herczeggel kívánt találkozni, hanem Marczival. Mert bármilyen szerencsétlen vége lett közös kincskeresésöknek és bár until meggyőződhetett, hogy azzal a vásott, zabolátlan

Marczival mindig csak bajba jut, mégis valami sajtóságos vonzódást érzett hozzája.

— Meg is kell békítenem, gondolá. Nekem tulajdonképpen semmi bajom sem lett a tüzvész miatt, ő pedig, szegény, kegyetlenül kikapott.

Csak attól tartott, hogy Marczy most már kerülni fogja. De ebben csalódott, mert Marczy, épp ellenkezőleg, inkább leste, hogy találkozzanak, csak hogy nem olyan jámbor szándékkal, mint Ákos.

— Én kikaptam, ő pedig szárazon menekül? Ohó, az nem igazság! No, majd kitállok én valamit, hogy neki is legyen mulatsága. Ni, éppen ott jön a kicsikével.

Egészen vigan ment eléjük és mikor Ákos emlegetni kezdte, mennyire sajnálja, hogy miatta olyan kemény büntetést kapott, Marczy daczos keserűséggel felelé:

— Sebaj, megszoktam én már azt. Ugyis több verést kapok én ott, mint kenyeret. Hát legalább rászolgállok. — Hát most hová indultak? Talán folytatni akarja a kincskeresést?

— Ó dehogy! Csak sétálgatok Bözsikével. Tegnap megint látta azt a pávát és most mindenkép szeretne itt valahol rátalálni.

Marczinak hirtelen fölillant a szeme.

— Igaz is, hogy itt bolyong, mondá. Magam is láttam.

— Hol? Hol? Vezess hozzá! szólt Bözsike élénken.

— Hja, azt nem tudom, hogy éppen most hol van, mert még tegnap láttam. Azóta messze elbolyonghatott. De ha tesszik, kikutatom és holnap hirt adok róla. Jőjjenek holnap délután a majorság felé.

Bözsikének nagy volt az öröme, míg Ákos csak tréfának vette a dolgot s dicsérte

Marczit, hogy így kedvez a kicsike játéknak. Igen jó barátságban váltak tehát el s a két testvér aztán vígan játszadozva tölté a napot.

Másnap Bözsike alig várta, hogy már ebéd után legyenek. A néni azt hitte, annak örül, hogy estére el fognak rándulni a szomszédba, Garamiékhoz, arra a mulatságra, melyre a minap meghívták őket. Azért, mikor ebéd után Ákos és Bözsike sétára indultak, a néni így szólt:

— Ne menjetek messzire, csak itt közel sétáljatok, mert ozsonna után mindjárt indulunk.

— Ó visszajövünk nemsokára, felelé Ákos.

Ez komoly szándéka volt. Csakhogy másképp történt.

Amint a majorság felé közeledtek, diadalmas arcczal sietett Marcsi eléjük.

— Ráakadtam Páva herczeg nyomára! mondá.

— Hol van? Menjünk gyorsan, szólt Bözsike.

— Biz az kissé messze van, amott a Tündérvár szélén. Ott mindenfelé láthatni elhullatott pávatollakat... szent bizonyos, hogy ott jár Páva herczeg.

— Oda nem mehetünk, az nagyon messze van, szólt Ákos határozottan.

Bözsike azonban, ki még nem igen tudta megítélni, mi az a nagy messzeség, türelmetlenül kiáltá:

— Dehogy van messze! Hiszen látni az erdőt.

— Nem járjuk meg ozsonnáig, pedig tudod, korán kell haza térnünk.

— No, talán lehetne módját találni, szólt Marcsi. Tőlünk a majorságból Gyuricza éppen indulóban van a szomszéd faluba;

sok tejet, vaját rendeltek az ottani kastélyba, mert valami multság lesz. Gyuricza kocsin viszi és ezen a kocsin a tejes kannák mellett van még elég hely, fölülhetünk. Ott az erdő szélén leszállunk, egy kicsit szétnézünk és mikor Gyuricza vissza felé jön a kastélyból, megint fölülünk. Ozsonna ideig kényelmesen megjárhatni.

Ákosnak nem volt egészen kedvére a dolog, de Bözsike tapsolva kiáltá:

— Nagyon jó lesz, így nagyon jó lesz!

Épp ekkor Gyuricza már kihajtatott az udvarról a tejes kocsival. Gyorsan kellett határozni s Ákos nem tudott ellenállani hugocskája rimánkodásának. Gyuricza, mikor elmondták neki kérésüket, szívesen vállalkozott rá, hogy megkocsikáztatja őket. Fölültek tehát s vígan kocsikáztak. Az erdő szélén leszálltak s Gyuricza így szólt:

— Félóra alatt megjáróm a kastélyt és újra itt leszek. Nagyon messzire tehát ne menjenek s félóra mulva legyenek ezen a tájon, hogy haza jöhessenek. Gyalog nagyon is nagy séta volna a kisasszonykának.

Gyuricza odább hajtatott, Ákos és Bözsike pedig megindultak Marczival az erdőbe.

— Csak itt a szélén maradjunk, szólt Ákos. Ugyis csak játék.

De alig mondta ezt, már hallotta, amint Bözsike ujjongó örömmel kiáltá:

— Ott van egy toll... nézd, Ákos, nézd!

Csakugyan, egy kavicsos helyen, messzire láthatóan, feküdt egy szép nagy pávatoll.

— Itt járt Páva herczeg, itt jár talán most is! kiáltá Bözsike. Bizonyosan találunk még több tollat is és elérjük ezen a nyomon.

(Vége következik.)

MÉRT JÖTT RÓZSIKA VISSZA.

MEGESHETIK, hogy akad valaki, aki el sem hiszi, hogy Rózsika odajárt valahol. Még a mama is olyan furesán mosolyog, mintha ő sem igen hinné.

No már pedig aki nem járt oda valahol, az nem is térhet vissza. Rózsika pedig vissza-

tért, ő maga mondja és ő maga már csak legjobban tudhatja.

Még az este indult el. Igaz, hogy mikor elindult, nem gondolta, milyen messzire fog jutni. Mert ő csak az ágyacskájába

iparkodott. Gyönyörű mesét olvasgatott vacsora után, de bármily szép volt az a mese, a szemei mégis lecsukódtak és a mama így szólt:

SSZA.

aki el
rt vala-
a moso-
valahol,
g vissza-

— Álmos vagy, kicsikém;
feküdjél le! Lásd Viczuskád
is álmos.

Csakugyan, a Vicza már
feküdt is Rózsikának az ölén.
Rózsika tehát behajt
ágyacskájába, magával vivén
a Viczát is. Csak azt saj-

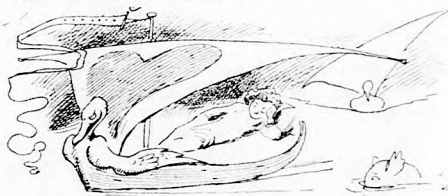

nálta, hogy azt a szép mesét
abba kellett hagynia.

— Ne busulj, szólalt meg valaki az
ágyacska végében; elviszlek oda Mese-
országba, az még szebb lesz.

Aki ezt mondta, az egy gyönyörű tün-

dérke volt s Rózsika úgy látta,
hogy már indulnak is, ágyacskájá-
ból pompás hajócska lett. Csak az
az aggodalma volt, valjon a mama

belé egyezik-e az utazásba;
de amint fölpillantott, látta,
hogy a mama ott ül mellette

és mosolyogva bölint.
Tehát nincs kifogása.
Elhajóztak tehát mesz-

sze... igen messze és végre kikötöttek Meseország partján, éppen Játék vármelegében. Szere-száma nem volt ott a sok szép játéknak. Rózsika végre már szinte belefáradt a multságba és lepihent a víz partján.

Ekkor egy öreg hajós közeledett a csónakjával és így szólt:

— Most már láttad ezt a szép országot, ahol örökös játék és vigalom az élet. El kell határoznod, itt akarsz-e maradni örökre?

— Maradok szívesen, de hozd ide mamácskám is.

— Az nem lehet; ő nem jöhet ide.

— Akkor én sem maradok. Nincsen olyan aranyos Meseország, ahol én olyan boldog tudnék lenni, mint mamácskám karjai közt. Inkább vigy vissza!

— És reggel Rózsika csakugyan ott feküdt ágyacskájában s mikor a mama bejött, elmondta hol járt és miért jött vissza. A mama pedig mosolygott, megcsókolta Rózsikát és nagyon meg volt elégedve.

ÜL A BÖSKE SZAMÁRON.

Ü (Képpel a 389. lapon.)
Ül a Böske szamáron.

Le sem ér a lába.

Kicsiny a tyány, hej, de nagy

Az ő boldogsága.

Hogy miért oly boldog ő.

Bizony én belátom:

Mulatságnak uri az,

Ülni szamárháton.

Persze, akad irigye!

A boldog Böskeének:

Olyanok, kik szívesen

Helyébe ülnének.

Ezek, mikor nyargalász

Böske a határon.

Igy csufolják: »csási ül

Azon a szamáron!»

A KIS LANTOS.

— A »Kis Lap« 52-dik színes műmelléklete. —

MEGTELT már a terem díszes közönséggel, ünnepi ruhában csupa uri néppel, ünnep van a mama születésnapjára s a kis színpad ím a szereplőket várja.

Meglebben a függöny s egy kis dalnok lép be, mosoly ül az arcán, lant van a kezébe nyájás taps fogadja, a lantos meghajol s lantját megpöngetve, vig örömdalt dalol.

Szeretnétek tudni, amiről dala szól? Tiszta gyermeki szív meleg hálájáról, forró szeretetről, melytől e szív dobog s melyet hogy kimondhat, oly végtelen boldog! Gyöngé tán a szava s a dal nem művészi, a kényes hallgatót tán meg sem igézi; de szebb dal nagy művész ajakán sem termett, mint aminőt hálás szívű gyermek zenghet arra a jóságos, áldott szülejére, kiért forrón buzog minden cseppnyi vére. Tengernyi sok jóért, ezernyi örömért, aggódó gondban átvirrasztott éjekért, okos tanításért, szerető feddésért. — méltó viszonzás mind ezekért mi lehet? Csak pár szó: »Anyácskám, lelkemből szeretlek!»

Zengi a kis lantos sugárzó örömmel, kapja is a tapsot, virágot özönnel s kapja mindezeknél édesebb jutalmát: benne gyönyörködő édes anyja csókját!

Találós mesék.

I.

Ki látott közületek valaha kört, amely négy szögletű?

II.

12 Apostol mit tesz az égben?

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor“,

emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte Füssy Tamás.

AZ EZÜST MELLTŰ.

— Beszélyke. —

OKFÉLE ajándékot kapott Vilmácska a születése napjára. De valamennyi közt legjobban örült a Bódi bácsi ajándékának.

Szép és értékes is volt ez, az igaz. Finom művű ezüst melltű, gyönyörű zománczolás-sal. Csak úgy ragyogott, csillogott s Vilmácska eddig még álmodni sem igen merte, hogy egyhamar ilyen szép ékszerre lehessen. Meg is köszönte száz csókkal és öleléssel annak a jó Bódi bácsinak.

— Majd bámulnak és irigykednek a lányok az iskolában, mondá, mialatt feltűzte a melltűt és legelőször is maga bámulta meg magát. — Klárikának van ugyan melltűje, de nem olyan szép és drága, mint ez. Nagyon szép ugy-e, mamácskám?

— Szép bizony. De jobb szeretném, ha nem viselnéd, mikor iskolába mégy. Kis leányoknak nem való az ékszer, legfeljebb valami nagy ünnepélyen.

— Ó, mamácska, hiszen én már tizenegy éves multam, már ugyszólván nagy leány vagyok.

A mama megsimogatta leánykája fejét s mosolyogva mondá:

— Igen, kis leánynak már eléggé nagyocskva vagy, de nagynak még kicsike. Majd én megőrzöm számodra ezt a kincset.

— Ó, hagyd nálam, kedves mama! Elteszem a kincses ládikámba. Nagyon fogok ám rá vigyázni.

A mama beleegyezett s Vilmácska mindjárt el is tette kincsét kettős zár alá. Szobácskájában asztala volt becsukható fiókkal, ebben a fiókban pedig szintén kulcsra járó csinos kicsi ládika, melyben mindenféle értékes holmiját tartogatta. Volt ott egy szép fényes korona, ezüst gyűszű, négylevelű lóhere, apa és mama arczképe és más becses kincs. Itt jó helyen lesz az ezüst melltű.

Jónak jó lehetett a helye, de nem nagyon nyugodalmas. Mert a délután folyamán Vilmácska háromszor is elővette és újra

meg újra gyönyörködött benne; este pedig nem tudott addig lefeküdni, míg gyertyafénynél is még egyszer meg nem nézte a drága kincset. Másnap reggel, amint iskolába készülődött, természetesen megint csak meg kellett tekinteni és most, hogy a nap besütött az ablakon, a szép ékszer még gyönyörűbben csillogott.

Persze, az is természetes, hogy a hű kis leány újra feltűzte és a tükör elé állt, hogy gyönyörködjek benne. Es ekkor megint csak arra gondolt, mennyire bámulnak és irigyelnék a leányok az iskolában, ha látnák.

— Miért is ne mutathatnám meg! Mamácska csak azt mondta, hogy jobb szeretné, ha nem viselném, mikor iskolában vagyok. Hiszen nem is akarom mindennap viselni... csak éppen ma... megethetem.

Még tusakodott egy kicsit magával, de a kísértés erősebb volt. Lassan-lassan elhitette magával, hogy ha néha-néha föl-tűzi a szép melltűt, az ellen a mamának nem lesz kifogása. Most sem volna. Fölösleges is megkérdezni.

Hogy ezt Vilmácska nagyon erősen hitte volna, nem egészen bizonyos. Mert különben nem dugta volna a zsebébe a melltűt, mikor elindult az iskolába.

— Föltűzhetem az utcán is. Nem kell ahhoz tükör.

Meg is tette és büszke elégteliséggel érkezett az iskolába. Ott pedig még inkább nőtt az öröme, mert nem családott várakozásában. Tanulótársai azonnal észrevették a szép ékszert és kellőképen megbámulták; azt sem tagadhatták, hogy az egész osztályban senkinek sincs ilyen gyönyörű mell-tűje.

— Jaj, ha nekem ilyen gyönyörű mell-tűm volna!

Ezt Katinka mondta, egy sápadt arczú leányka, ki a padban Vilmácska szomszédja volt. Nagyon egyszerűen, bár csinosan és tisztán volt öltözve s tudták róla, hogy szegény sorsu szülék gyermeke. Épp ezért Vilmácska meglehetősen gúnyosan és lenézőleg felelé:

— Szeretnéd? Igazán? Pedig úgy gondolom, okosabban tennéd, ha nem kívánczónál effélék után. Ugysem érheted el.

Katinka még sápadtabb lett és elfordult, hogy ne lássák a könnyet, mely a szemébe tolult. Tudta ő jól, hogy szegény; de épp azért nagyon zokon esett neki, hogy Vilmácska ily gőgösen beszélt vele. Vilmácska azonban keveset törődött vele s mutogatta tovább minden érkező leánykának a szép ékszert, mignem megszólalt a csöngetyű és belépett a tanítónő. Ekkor Vilmácska gyorsan levette és zsebébe dugta a melltűt.

— Meglehet, hogy a kisasszony nem szereti...

Leczke után boldogan ment haza. Csak mikor már közel volt a házukhoz, akkor mintha valami kellemetlen érzés lepte volna meg.

— Igyekezniem kell, hogy gyorsan eltehessem... mamácska nem is fogja tudni. Egyenesen a szobámba megyek...

Ezt azonban egyelőre nem tehetette. Mert az előszobában a mama épp a kis Emmikével bajlódott.

— Jó hogy jössz, mondá. Foglalkoztasd kissé Emmikét. Nekem sürgős dolgom van és nem tudok szabadulni tőle.

A három éves Emmike a mamán kívül Vilmácskával maradt legszívesebben. Most is rögtön szaladt hozzája. Bele kapaszkodott és csakhamar vígan játszottak. Azután ebédeltek, ebéd után pedig csakhamar ismét indulni kellett iskolába. Itt még a lépcsőn találkozott Klárikával, akinek reggel nem mutathatta meg a melltűt, mert Klárika kissé későn érkezett és leczke után hamarabb távozott, mint Vilmácska. De már hallotta a szép melltü híret.

— Ilonka azt mondja, hogy nagyon szép, mondá Klárika. Nem hoztad el?

— De igen, ámbar csak véletlenül maradt a zsebemben. Nem fogom hétköznapon viselni.

— Igaz, hogy még szebb, mint az enyém? Mutasd hát!

Vilmácska persze nem kérette magát nagyon, sőt nagyon is akarta, hogy Klá-

rika is lássa. Kénytelen lesz megvallani, hogy szebb az övénél. Zsebébe nyult tehát és jó ideig kotorászott benne. És mindinkább ijedősre vált a képe.

— Jaj!.. Hová lett? Nem találom!

— Talán otthon hagytad.

— Ó dehogya... elő sem vettem azóta, hogy délben itt a zsebembe tettem.

— Akkor hát ott kell lennie. Szedd ki mind, ami a zsebedben van.

Meg is tette Vilmácska, ugyancsak lázas sietséggel, hol kipirulva, hol elsápadva az izgalomtól. Elő is került a zsebéből egy fehér zsebbevaló kendő, irón, gyűszű, egy csomócska pamut, egy fél pogácsa, két dió, két darab cukorka és — egyéb semmi. Kétségbeesetten fordította egészen ki a zsebet, de biz abban a melltűnek híresem volt.

Persze hogy sirva fakadt.

— Az én gyönyörű melltűm! Ó! És mit fog majd a mamácskám mondani!

— Bizony nagy kár, sajnálkozott Klárika őszintén. De hát gondolkozzál csak, hol vesztetheted el? Talán véletlenül kirántottad.

— Az nem lehet. Nem is igen nyultam reggel óta a zsebembe...

Hirtelen elhallgatott. Aztán haragosan kiáltott fel:

— Már tudom. Valaki benyult a zsebbe, mikor másfelé figyeltem a leczke alatt.

— Ugyan hova gondolsz, Vilmácska! szolt Klárika szinte ijedten. A padban Katinka ül melletted... csak nem hiszed?..

— De igenis hiszem... Nagyon irigyen nézte és sohajtozva mondta, mennyire szeretne ő is olyan szép melltűt; mikor pedig azt feleltem neki, hogy aligha jut hozzá, nagyon boszusan fordult el.

— Akkor hát vond kérdőre.

— El fogja tagadni.

— Hát följelentem a kisasszonynak?

— Majd meglátom. A kisasszony azt kívánná, hogy bizonyítsam be, amit mondok... De majd meglátom... nincs más hátra, mint hogy először is otthon a mamának megvalljam. Ó majd megmondja, mit tegyek.

(Folytatása a 398. lapon.)

gvallani,
lt tehát
s mind-

ilom!

m azóta,
i.
Szedd ki

ak lázas
adva az
ból egy
szű, egy
sa, két
o semmi.
ti a zse-
em volt.

Ó! És
ani!

Klárika
sak, hol
intottad.
nyultam

uragosan

t a zse-
ke alatt.
mácska!
padban
iszed?...
irigyen
vire sze-
or pedig
t hozzá,

nak?

ony azt
it mon-
nes más
n a ma-
mondja,

BÖLCS MONDÁS A LEGYEZŐN. (Lásd a 339. lapon.)

(Folytatás a 396. laphoz.)

Az a vallomás otthon a mama előtt, no az keserves pillanat volt. Még keservesebb, mint a milyennek Vilmácska előre képzelte. A mama nagyon, de nagyon megharagudott. Még pedig nem is annyira a kis ékszer elveszése miatt. Hanem először is azért, hogy Vilmácska titkolózva engedetlenkedett, főképen pedig, hogy Katinkát gyanuba akarta keverni.

— Hiuságod és hivalkodásod eleinte arra vezetett, hogy titkon megcselekedj, amiről tudtad, hogy nem engedném meg. És mikor elért a büntetés azzal, hogy elvesztetted a szép ékszer, még nagyobb és igen csúf hibába estél: a magad gondatlanságát nem akarod elhinni, hanem rút gyanusítással mást szeretnél okolni. Ne merd akár csak egy szóval is vádolni Katinkát. Jól ismerem ezt a szegényt, de jó leánykát; nem vétett semmit.

Vilmácska ugyancsak borus kedvvel ült másnap az iskolában. Persze, kérdezték, vajon megtalálta-e a szép melltűt. Csak bus fejcsóválással felelt reá. Mikor pedig Klárka sugva kérdezte, hogy hát kérdőre fogja-e vonatni Katinkát, kedvetlenül mondá:

— Mamácskám nem engedi... ő nem hiszi... De én ugyan ezentul nem is beszéllek Katinkával. Mert én most is hiszem.

És a szegény, sápadt képű Katinka rövid idő alatt azt vette észre, hogy tanulótársai közül senki sem áll vele szóba. Mert Klárka megsugta a gyanut egy másik leánynak, ez egy harmadiknak és csakhamar mindnyájan csak úgy félvállról néztek Katinkára, aki semmiképen sem bírta kitalálni, mi a bajuk vele. Kizárták minden játékból, összejevetelből; ha közeledett, elfordultak tőle vagy elhallgattak. Nyíltan vádolni azonban egyik sem merte.

Sokáig nem tűrhette ezt Katinka. Nem érezte magát bűnösnek semmiben s elhatározta, hogy kifürkészi a dolgot. Nem is került nagy fáradságába. Egyik leánya, akivel azelőtt igen jó barátságban élt, megmondta neki, milyen csúf bűnnel gyanusítják: tolvajnak tartják.

Vilmácska éppen sétáról hazatérőben volt mamájával, mikor az utcán eléjük toppant Katinka. Most nem volt sápadt, hanem ugyancsak piros a nagy haragtól, szeme pedig szikrázott, amint így szölt Vilmácskának:

— Megtudtam mindent, megtudtam, hogy tolvajsággal gyanusítasz, mintha kiloptam volna zsebedből a melltűdet. Vigyázz, ne merd ezt többé ismételni! Szegény vagyok, szüleim is szegények, de becsületünkön foltot nem tűrünk. Én nem vagyok tolvaj, de te igenis gonosz rágalmozó vagy, aki nekem ok nélkül sok, sok fájdalmat szereztél!

Ekkor sirva fakadt szegény Katinka és elsietett, hiába akarta Vilmácska mamája visszatartani. Maga Vilmácska szinte kékülzöldült ijedtében, mikor a mama szigoruan kérdé:

— Hát megszegted tilalmamat? Nem megtiltottam-e, hogy vádolni merd ezt a szegény leánykát?

Az utcán azonban nem volt helye és ideje a magyarázgatásnak.

— Majd otthon számolunk, mondá a mama.

De mielőtt erre a számadásra került a sor, még egy kis meglepetés érte őket. Amint ugyanis haza értek, a kis Emmike szaladt eléjük, nagy örömmel mutatva bábuját.

— Úd-e szép a Vicza?

A bábu mellén fényes tárgy csillogott. Vilmácskának a lélekzete is elállt.

— Hiszen... hiszen ez az én melltűm!

— Nem... nem! Ez az enyém... a Viczáé... én találtam.

Persze, akárhogy tiltakozott a kicsike, elvették tőle az ékszer. Jó darab édes süteménnyel mihamar megvigasztalták és meglehetősen bajjal ugyan, de végre mégis kiderítették a beszédéből, hogy a nagy pamlag sarkában találta a melltűt.

Most már mindent értett Vilmácska. Minap ott a pamlagon játszatott Emmikével, évődtek, hemperegtek, a tele csömöszölt zsebéből a melltű kiesett s a pamlag támlánya alá csuszott. És csak most látta

hazatérőben
szán eléjük
vult sápadt,
nagy harag-
int így szólt

udtam, hogy
a kiloptam
Vigyázz, ne
ény vagyok,
ünkön foltot
olvaj, de te
i nekem ok
ztél!

Katinka és
ska mamája
zinte kékül-
na szigoruan

mat? Nem
merd ezt a

lt helye és

, mondá a

ásra került
s érte őket.
sis Emmike
el mutatva

y csillogott.
állt.

n melltűj!
nyém ... a

e a kicsike,
darab édes
asztalták és
végre mégis
y a nagy
tűt.

Vilmácska.
tott Emmi-
tele csömö-
s a pamlag
most látta

be Vilmácska igazán a hibáját. Mert eddig makacsul hitte, ha mondani nem merte is, hogy neki van igaza. De most már persze illet nem gondolhatott, kénytelen volt belátni, mily igaztalanul gyanúsította Katinkát, mily könnyelműen keverte rossz hirbe és okozott keserű órákat az ártatlannak.

Szégyelte, röstelte nagyon és könyözve kért a mamától bocsánatot.

— Nemcsak tőlem kell bocsánatot kérned, hanem főképp attól, akit megbántottál. Katinkának elégtétellel tartozol.

— Megteszek mindent, amit parancsolsz, kedves mamácskám, felelé Vilmácska bünbánólag.

Másnap délután nagy társaság gyülekezett vendégül Vilmácskaék házába. Ott volt Vilmácskának majdnem valamennyi tanulótársa, a fél iskola és ott volt Katinka is, aki ugyancsak csodálkozott, mért hívták őt ide. Vilmácska nagyon komolyan, de barátságosan fogadta vendégeit s mikor mind együtt voltak, így szólt:

— Nem pusztán vídám játékokra hívtalak jó mamácskám engedelmevel össze, hanem hogy mindnyájatok előtt tegyem jóvá a nagy hibát, melyet elkövettem. Tudjátok, milyen csuf gyanúsítással bántottam meg a jó Katinkát. Pedig ő ártatlan volt és én voltam hibás, hűségéből engedetlen, gondatlan. Itthon vesztettem el a szép melltűt, már megkerült s ime, itt van. De én többé nem vagyok rá érdemes és mamácskám engedelmevel kérem Katinkát, fogadja el tőlem, bizonyítsa be ezzel, hogy megbocsát.

Katinka zavarodottan húzódott, nem akarta elfogadni a szép ékszert. De ekkor Vilmácska mamája is közbe lépett és nyájasan, gyöngéden biztatá:

— Fogadd el, Katinka, legyen ez köztetek a béke záloga. A keserű órákért, melyeket szenvedtél, legyen ez kárpótlásod. Vilmácskaé többet ugysem lehet, azt nem engedném meg.

És úgy lett, amint a mama kívánta.

Vilmácska sokáig titkon sohajtozva gondolt a történetekre, de lassanként belenyu-

godott és okult is rajta. S mert őszintén belenyugodott, egy esztendővel később megkapta a tavalyi szép melltű párvját és most már zavartalan öröme telik benne.

Z E N E.

(Képpel a czimlapon.)

Mi a menykő!

Zengő, csengő

Instrumentom?

Rontom, bontom.

Elő ide minden czieza.

Van itt kóta.

Hadd szóljon hát az a nóta:

»Thaj, icza-ricza, kukoricza!« ...

Mi is ez csak, — hegedű?

Hogyha házod azt feleli: **dü-dü-dü.**

Ha pöngeted: **plin-plin-plin.**

Ha meg vered: **czin-czin-czin.**

Ucczu, házzuk,

Pöngessük,

Veregessük.

Rontsuk, nyázzuk,

Törjük, zúzzuk.

Hempergessük ...

Legszébb dolog csak a zene.

Királt ez a **macskazene.**

Melyet mi négyen csinálunk

Mig itt muzsikálunk.

Húzzad ide, húzzad oda —

Nem zene ez — zenebóna!

BÖLCS MONDÁS A LEGYEZÖN.

(Képpel a 397. lapon.)

BUDAPESTEN járt Dani bácsi és szép ajándékot hozott haza Iluskának: tarka színű japáni legyezőt. És mikor átadta, így szólt:

— Ezzel nemcsak arcodat hűtheted le, ha meleged van, hanem oktalan vágyaidat is elűzheted, csak véd elmédbe a bölcs mondást, melyet leolvashatsz róla.

Iluska nagyon jól tudott olvasni, de hiába forgatta jobbra-balra a legyezőt, nem talált egy árva betűt sem rajta.

— Hiszen nincs itt semmi fölírva, csak egy furcsa kép van ráfösvé.

— Abban van a bölcs mondás elrejtve. Törd egy kicsit a fejedet és fejtsd meg.

Törte hát Iluska a fejét sokáig, segítségül hívta minden barátját, de mind hiába; még tudós gimnazista bátyja is szegyenkezve vallotta meg, hogy ezt a rejtvényt nem tudja megfejteni.

— Bácsikám, kárba vész a bölcs mondás, nem találjuk a nyitját.

Pedig nagyon egyszerű. Azt jelenti ez a kép: Többet ér egy szál toll a kezében, mint az egész madár magasan fönt az ágon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 23-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

CS	A	L	Ó	K	Ö	Z
A	L	B	E	R	T	
L	A	J	O	S		
Ö	D	Ö	N			
K	É	Z				
Ö	V					
Z						

Helyesen fejtették meg: Nékám István és Ervin, Várady Böske, Sehr testvérek, ifj. Büttel Jancsi, ifj. Kossaczky Oszkár (részben), Illés Vilma, Medvey Arthur és Lajos, Hecht Margit, ifj. Bolyó Károly és Pálma, Schwarz Magda és Béla, Fábán Miklós és testvérei, Erős Ida, Szelke Hajnalka és Józsi, Rózsa Szeréna, Piroška és Károly, Mérey Ágosta, Stermeczy Lajos, Altdorfer Gyula, Lövinger Juliska, Strasser Henrik, Fuchs Szerén, Bodnár György, Löbl Paula, Misner Jancsi, Szarvassy Erzsike, Szel Piroška, Eckhard Mariska, Bakofen Mór és Róbert, Kremzir Ernő és Imre, Frey Irma, Szabó Honka, Spitzer Ernő, Gonda Lajos, Boross Margit, Szentpétery Gyula, Springer Stefike, ifj. Boróczy Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Szél Piroška, Budapest*, kinek a jutalomkönyvet (*»Tündérmesék«*, egyik önálló kötet a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozatból) a kiadó hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gervey Mariska, Erzsike és Mike, Reisner Regina,

Forgó bácsi postája tér szüke miatt a jövő számra marad.

JÓ SZIV.

Az ehező és fázó gyermekek javára; újabban adakoztak: *Posner Olga* 5 frt. *König Dénes* 50 kr. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

Jó könyvek.

A »Kis Lap« mai számához van mellékelve az Athenaeum-társulat kiadásában megjelent

Ifjusági iratok

és

Képeskönyvek

jegyzéke. Mindenkor alkalmoszerű füzetke ez azoknak, kik jól megválasztott ifjusági iratok birtokába akarnak jutni, annál inkább most, a karácsonyi és ujévi ünnep alkalmából, amikor oly sokan gondolnak arra, hogy értékes tartalmu könyvvel, mint legtartósabb becsű ajándékkal, lepjék meg szeretteiket.

A mellékelt jegyzék a jó könyvek gazdag sorozatának címével, minőségével, árával ismertet meg. Bő választékban találhatók itt a legkülönbözőbb igényeknek megfelelő könyvek: kis gyermekeknek való képeskönyvektől kezdve a serdülő ifjuságnak szánt tartalmas művekig: mesék, elbeszélések, szindarabok, történelmi művek, költemények, imakönyvek, pompás kiállítású díszművek. A legjobb hazai és külföldi írók munkái vannak itt együtt s minden szüle, gyám, nevelő, könyvbarát megtalálja e művek közt, amit keres, bármilyen koru és sorsu gyermekek számára.

A megrendelések legcélszerűbben az *Athenaeum könyvkiadó-hivatalához* (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: *Athenaeum* irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.